

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๐

รุกขเทพรอฟิ่งครูบาอาจารย์สนทนาธรรมะกัน

จากกรุงเทพฯไปนครนายก จากนครนายกก็ไปถ้ำสาริกา ที่ได้ไปทางนั้นบ่อย ๆ ก็เกี่ยวกับพ่อแม่ครูจารย์มั่นอยู่ที่ถ้ำสาริกา ถ้ำสาริกาเป็นถ้ำที่พ่อแม่ครูจารย์มั่นจำพรรษา ดูเหมือน ๓ พรรษาละมั่ง อย่างนั้นละท่านอยู่ ไปหาอยู่ชอกแซกซิกแซกที่โลกเขาไม่ปรารถนา ท่านไปอยู่ ภูเขาเชื่อมกับท่านรู้สึกจะเป็นเหมือนว่าเป็นเพื่อนกันเลย คู่ฟิ่งเป็น ฟิ่งตายกัน ภูเขาเชื่อมใหญ่ถ้ำสาริกา ท่านเล่าให้ฟิ่งว่าท่านกำลังนั่งฉันจังหันอยู่นี้ ภูเขาเชื่อมมันก็ออกมาข้างหลังท่าน ตอนฉันจังหันนะ ภูเขาเชื่อมตามธรรมตามันไม่ออกเที่ยว กลางวัน แต่ที่ถ้ำสาริกามันไปได้ตลอดเวลา เลื่อยมา ท่านนั่งอยู่นี้ พวกคนเขาตื่นตื่นกัน ภูเขาเชื่อมใหญ่ ๆ ช่างหัวมันชิตานว่า เราก็อยู่ของเรา เขาก็ไปของเขา เขาเลื่อยไปข้าง หลังท่านนั่นแหละตอนจังหัน อย่างนั้นนะ สัตว์มันก็ยังรู้จักที่น่ากลัวไม่กลัว

ถ้ำสาริกา ทราบว่าท่านจำพรรษาที่นั่น ๓ พรรษา เหมาะสมมากาเซียว ท่านไป อยู่ที่ไหนเป็นอย่างนั้น โลกเขาไม่ปรารถนาแต่ท่านไปอยู่ ท่านไปได้ความแปลก ประหลาดอัศจรรย์หลายอย่างนะอยู่ถ้ำสาริกา จิตรวมใหญ่เป็นครั้งแรกก็ถ้ำสาริกา กว่า จะขึ้นไปท่านถามทางที่จะขึ้นเขา พวกโยมแถวนั้นเขาห้ามไม่ให้ขึ้น ว่าถ้ำสาริกาพระตาย ได้ ๔ องค์แล้ว ท่านจะขึ้นไปทำไม เขาวังนี้ ท่านพูดถ่อมตนเสมอว่าจะขอขึ้นไป จนกระทั่งเขาวังนี้ท่านจะตายเป็นองค์ที่ห้าหรือ

องค์ที่เท่าไรก็ไม่ว่าแหละ แต่ขอให้ขึ้นไปดูเสียก่อน น้าอยู่ก็อยู่ ไม่น้าอยู่ก็ลงเสีย ท่านว่า สุดท้ายเขาก็เลยต้องไปส่ง เพราะยังงั้นท่านก็จะขึ้นท่าเดียว เขาถามว่าท่านจะไป ตายเป็นองค์ที่ห้าหรือ องค์ที่เท่าไรก็ตาม ความเป็นกับความตายอยู่กับเราทุกคนนั่นแหละ ขอขึ้นไปดูเสียก่อน ขึ้นไปเลยท่านอยู่เสีย ๓ พรรษา ท่านไม่เห็นเป็นองค์ที่ห้า นั้นละที่ว่าผีใหญ่แบกตะบองมาจะฆ่า มาตีท่าน อยู่บนเขาสูงนั้น ภายหลังมาถวายตัว เป็นศิษย์ ภูเขาแถวนี้ บริเวณของผีใหญ่ตัวนี้ครบหมด นครราชสีมา นครนายก เขาเป็นเจ้าอำนาจ เขาเป็นนายพวกผีทั้งหลาย

เวลาเข้ามาจะมาตีหลวงปู่มั่น เลยมาหมอบที่นั่นคินนั้น ไม่มีอะไรชนะธรรมได้ ธรรมเลิศเลย จะเข้ามาตีท่านก็เลยอบรมสั่งสอน เลยยอมรับกราบเป็นลูกศิษย์ ที่นี้ลูก ศิษย์ลูกหาที่อยู่ในเขตโคราช นครนายกที่ไหนบริเวณนั้น เขาเป็นใหญ่ทั้งหมด เมื่อเขา เป็นลูกศิษย์แล้วผีทั้งหลายก็เป็นลูกศิษย์ทั้งหมด ท่านเล่าให้ฟิ่งเองหลวงปู่มั่น

ความรู้ท่านพิสดารมาก เกี่ยวกับพวกเปรตพวกผี หลวงปู่มั่นเรา อันนี้คงจะเป็น ลวดลายของโพธิสัตว์ที่จะเป็นพระพุทธเจ้าแหละติดมา ที่แรกท่านปรารถนาพุทธภูมิ

ท่านจะขอเป็นพระพุทธรเจ้า เวลาภาวนาจิตจะเข้าด้ายเข้าเข็มเมื่อไร สายโพธิญาณจะผ่านมา พอผ่านมาท่านก็เสียดายโพธิญาณที่จะเป็นพระพุทธรเจ้า แล้วก็ถอยเสีย พอจิตจะเข้าด้ายเข้าเข็มที่ไร สายโพธิญาณหากผ่านมา แต่ความต้องการจะพันทุกขียิ่งหนักเข้าๆ สุดท้ายก็ขอเปลี่ยนจากสายโพธิญาณไปเป็นสาวก พอเปลี่ยนแล้วจิตก็ผิงเลยท่านว่า อันนี้ยังไม่ได้รับลัทธพยากรณ์ คือยังไม่มีพระพุทธรเจ้าองค์ใดทรงทำนาย ว่าผู้นี้จะได้เป็นพระพุทธรเจ้าในครั้งนั้นกับนั้นๆ ท่านยังไม่ได้รับลัทธพยากรณ์ จึงยังเปลี่ยนได้ ถ้าลงได้รับลัทธพยากรณ์จากพระพุทธรเจ้าองค์หนึ่งองค์ใดแล้ว อยากรู้ก็เปลี่ยนไม่ได้แน่ๆ

ท่านเคยปรารถนาเป็นพระพุทธรเจ้า เพราะฉะนั้นความรู้แปลกๆ อันเป็นลวดลายของศาสดาจึงมีติดมา ถ้าเป็นพระพุทธรเจ้าแล้วก็จำเลย แม้เช่นนั้นก็ยังมิลวดลายติดมา ความรู้แปลกๆ ต่างๆ ท่านเห็นหมดนั่นแหละ อย่างผีใหญ่แบกตะบองใหญ่มาจะมาตีท่าน ท่านยกธรรมขึ้นรับ...หมอบเลย แล้วบอกหมดบรรดาผีแถวนั้น เขาเป็นนายผี เลยกอมรับหมดเลย ท่านเห็นกระทั่งผี สอนกระทั่งผี

ผู้เชี่ยวชาญๆ ทางเปรตทางผี เทวบุตรเทวดา หลวงปู่มั่นนี่เชี่ยวชาญมากทีเดียว รองลงมาที่ท่านอาจารย์ฝั้น เก่งนะ ตอนนั้นท่านขึ้นไปเราเตรียมแล้ว ธรรมดาครูบาอาจารย์องค์ใดที่เป็นลูกศิษย์ผู้ใหญ่ของท่านไปกราบเยี่ยมท่านที่หนองผือ เราจะจ้อตลอดเลย ครูบาอาจารย์องค์นี้ที่เป็นลูกศิษย์ของท่านๆ มาหาท่านแต่ละองค์ๆ ท่านจะปฏิบัติต่อท่านเหล่านั้นอย่างไรบ้าง เราจะไม่หนีเลย ติดแนบ คอยสังเกตตลอด ไม่ซ้ากันนะลูกศิษย์ลูกหาองค์นี้มาท่านปฏิสันถารต้อนรับอย่างหนึ่งๆ ทั้งกิริยาภายนอก ทั้งด้านอรรถธรรมภายในจะไม่เหมือนกัน

วันนั้นพอท่านขึ้นไปเราขึ้นไปอยู่ก่อนแล้ว ขึ้นไปท่านก็กราบลง พอกราบลงแล้วท่านยิ้มๆ เอ้อ มันหอมอะไรนา ท่านว่าฉันนะท่านอาจารย์ฝั้น เอ มันหอมอะไรนาแต่ไม่ใช่รูป ท่านว่าฉัน ทางนั้นตอบรับแล้ว เออ ใช่แล้ว นั่นเห็นไหม ท่านว่าใช่แล้ว แต่เรายังตาบอดอยู่ ท่านยิ้ม เอ นี่มันหอมอะไรนาแต่ไม่ใช่หอมรูป ทางนั้นท่านตอบแล้ว เออ ใช่แล้ว เราก็จับเอาไว้ ได้โอกาสจะกราบเรียนถามท่าน

พอได้โอกาสก็กราบเรียนถามละทีนี้ ที่ท่านอาจารย์ฝั้นท่านกราบแล้วท่านยิ้มๆ ว่าหอมอะไรนาแต่ไม่ใช่หอมรูป นั่นหมายความว่ายังงี้ โอ๊ย พวกรุกขเทพมาเต็มอยู่นั้น จะมารอฟังเทศน์ครูบาอาจารย์สนทนาธรรมะกัน นั่นท่านตอบ...หลวงปู่มั่นนะ ที่ท่านว่าใช่แล้วคือท่านรับกันแล้ว พวกรุกขเทพเต็มเลยแถวนั้น มาคอยฟังอรรถฟังธรรมท่านท่านตอบกันว่าใช่แล้ว ทางนี้ว่าหอมอะไรนาแต่ไม่ใช่หอมรูป..ท่านอาจารย์ฝั้น ทางนั้นว่า เออ ใช่แล้ว พอได้โอกาสจึงถามท่าน ท่านว่าพวกรุกขเทพมารอฟังเทศน์

พระอะไรที่ไปขวางพระพักตร์พระพุทธเจ้าอยู่นั้น เทวดาเขาดูถูก เขาล้อมอยู่นั้น เขาอยากเฝ้าพระพุทธเจ้า อยากเห็นพระพุทธเจ้า ทางนี้ยังแก้งก้างๆ อยู่ขวางหน้า ดูว่าเป็นพระอุปวาณะ จนท่านได้ไล่หนี พวกเทพเขาดูถูก เขายกโทษว่ามาขวางหน้าทำไมไล่พระอุปวาณะนี้ออก พวกนั้นเขารอเฝ้าพระพุทธเจ้า อยากพบอยากเห็นอยากกราบไหว้ท่าน แต่พระอุปวาณะแก้งก้างๆ ขวางหน้าอยู่นั้น พระพุทธเจ้าไล่ ออก ทางนี้เห็นแล้วพวกเทพ ทางพระอุปวาณะยังไม่ได้เรื่อง ต้องถูกขับไล่ออก ต่างกันอย่างนั้นละคนเรา

ท่านอาจารย์ชอบก็เก่งอยู่ ทางพวกเทวดาพวกเปรตพวกผี หลวงปู่ชอบเก่งอยู่นะ หลวงปู่ฝัน หลวงปู่ชอบ หลวงปู่ฝันนี่เด่นมากอยู่ จากนั้นก็หลวงปู่ชอบ องค์เหล่านั้นท่านก็มีบ้างแต่ท่านไม่ค่อยพูด คือเป็นตามภูมินิสัยวาสนา แต่สำหรับท่านอาจารย์มันนี้ยกให้เลย เก่งมารอบด้าน คิดดูซิท่านว่าท่านมาอยู่หนองผืนนี้ พวกเทวดาทั้งหลายมาฟังเทศน์ไม่มาก ไม่เหมือนอยู่เชียงใหม่ เชียงใหม่ต้อนรับแทบทุกคืน พวกเทพจากสวรรค์ ๖ ชั้นมา ทำมหาพรหมก็มา ท่านอยู่เชียงใหม่ แต่มาอยู่หนองผืนนี้พวกเทพทั้งหลายไม่ค่อยมา นานๆ มาที มาเป็นกาลเป็นเวลา เช่น วันวิสาขบูชาหนึ่ง วันเข้าพรรษาหนึ่ง วันออกพรรษาหนึ่ง พวกเทพทั้งหลายจึงมา แต่อยู่เชียงใหม่ไม่เลือก

ท่านอยู่ในเขาลึกๆ ต้อนรับพวกเทพทั้งนั้น กลางคืนท่านไม่ได้วางท่านว่าต้อนรับพวกเทพมาฟังเทศน์ท่าน ที่ท่านแสดงไว้ในตำราว่าประมาณ ๖ ทุ่ม แก้ปัญหาและเทศน์สอนเทวดา...พระพุทธเจ้านะ แต่เวลาท่านพูดท่านว่า อ้อ นั่นท่านพูดเป็นส่วนกลางเอาไว้ ถ้าที่สั่งตประมาณ ๔ ทุ่มมาแล้วท่านวางั้น พวกเทพมาแล้ว คือสั่งตเดี๋ยวนี้มันสุดวิสัยของพวกชาวพุทธเราที่จะรู้จะเห็นและเชื่อถือได้ แต่ไม่สุดวิสัยสำหรับท่านผู้ปฏิบัติ เพราะสิ่งที่รู้จะเห็นมันรับกันอยู่ตลอด ใครมีนิสัยสามารถปรับเข้าไปมันก็เห็นเลย เพราะสิ่งเหล่านี้มีอยู่ตลอด ถ้าไม่มีมันก็ไม่รู้ ไม่มีเครื่องรับ เหมือนอย่างเขา รับวิทยุกันทั่วโลกเดี๋ยวนี้ ถึงกันหมด แต่ก่อนก็ไม่เคยได้ยิน เดี่ยวนี้ถึงกันหมดแล้ว เมื่อมีเครื่องรับกันก็ถึง ถ้าไม่มีเครื่องรับก็เหมือนไม่มี

แต่สิ่งเหล่านี้ท่านไม่ค่อยพูดกันนัก ต้องเป็นโอกาสที่ว่าเรื่องราวไปสัมผัสท่านถึงจะนำมาพูดบ้างเล็กน้อย ที่ท่านพูดอย่างจริงอย่างจังก็พวกสมาธิ ปัญญา วิชชา วิมุตติ ท่านพูดตั้งแต่เรื่องจิตตภาวนา จิตก้าวเข้าสู่ชั้นใดภูมิใด ท่านพูดแต่อย่างนี้สนทนาธรรมะกัน

วันนี้วันที่ ๒๑ ดูว่าวันที่ ๒๒ ฟ้าหญิงท่านจะเสด็จ ประทับค้างคืนหนึ่ง วันที่ ๒๓ ท่านก็เสด็จกลับ เราก้ไปเวียงจันทน์ ของเต็มศาลาแหละที่จะขนไปเวียงจันทน์ เมื่อเช้านี้เดินผ่านเห็นเต็ม ของเขาเอามาเต็มไปหมด สงเคราะห์โลกก็สงเคราะห์อย่างนั้นแหละ

จะว่าอะไร มีอะไรสงเคราะห์กันไปๆ เรายังเรียกว่าแบหมดแล้ว เราไม่เอาอะไร มีแต่สงเคราะห์โลกทั้งนั้น ได้มามากน้อยเท่าไรเปิดตลอดเวลา ที่จะทำอย่างนี้ไม่มี เราเองเราบอกตรงๆ เราไม่มี ไปที่ไหนก็เพื่อสงเคราะห์โลกทั้งนั้น ธาตุชั้นธอันนี้เมื่อยังพอเป็นไปอยู่ก็ต้องอาศัยกันเป็นธรรมดา ตายไปแล้วก็ไม่ได้อาศัยคนอื่น อาศัยบุญกรรมของตัวเอง

ใครสร้างบุญสร้างกรรมไว้มากน้อย นี้จะเป็นที่พึ่งเป็นพึ่งตายของจิตดวงนี้ ได้ยึดได้เกาะอันนี้ละไป ถ้าเป็นฝ่ายชั่วก็ตกลงๆ ถ้าเป็นฝ่ายดีก็จุดขึ้นๆ เพราะฉะนั้นนรกกับสวรรค์พรหมโลกนิพานจึงมีอยู่เหมือนกัน ทางนรกก็เป็นฝ่ายต่ำที่กิเลสหลุดลากลงไป ทำแต่ความชั่วซ้ำลามากตายแล้วก็ตกลงเลย ผู้ที่ทำความดีก็ทำแต่ความดี ตายแล้วบุญกุศลก็จุดขึ้นเลย เมื่อถึงที่สุดคือนิพานก็ขาดสะบั้นไปเลยไม่มีอะไรเหลือ

นิพานเป็นสิ่งที่สุดวิสัย แม้ที่สุดขามนุษย์เราชาวพุทธก็ไม่มีใครจะเชื่อ ไม่อยากเชื่อ ว่านิพานว่าความพ้นทุกข์เป็นสิ่งที่สุดวิสัยไปหมด แต่ท่านผู้ปฏิบัติธรรม ท่านกระหึ่มยิ้มย่อง ครว้ผิตคว่ำถูก นิพานเหมือนว่าอยู่ชั่วเอี่ยมๆๆ กับผู้ปฏิบัติ มันเกี่ยวโยงถึงกัน มันดึงดูดถึงกัน เพราะฉะนั้นเวลาท่านประกอบความเพียร ถึงขั้นนิพานอยู่ชั่วเอี่ยมๆ นี้ เรียกว่าเป็นความเพียรอัตโนมัติ ความเพียรอัตโนมัตินี้จะหมุนตัวไปเอง แก่กิเลสแก่ไปเอง

แต่ก่อนกิเลสผูกมัดสัตว์โลก มันผูกมัดโดยอัตโนมัติของมัน ทุกตัวสัตว์ เออะอะกิเลสจะจุงๆ ที่นี้เวลาธรรมแก่กล้าด้วยการประพฤติปฏิบัติบำเพ็ญมาแล้ว ที่นี้ธรรมจะแก่นะแก่กิเลส พอถึงขั้นอัตโนมัติแล้วที่นี้แก่กิเลสเองไม่ต้องบังคับ ธรรมแก่กิเลสฆ่ากิเลสจะหมุนไปเองอย่างเดียวกัน จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นหมดแล้วก็ยุติเอง ให้พากันจำเอา เราพูดตรงๆ เราถอดออกจากหัวใจเรามาพูดนะ เราไม่ได้โง่โง่ได้อวด ปฏิบัติธรรมธรรมเป็นของจริง ผู้ปฏิบัติจริงทำไมจะไม่รู้จริง ถ้าอย่างนั้นธรรมพระพุทเจ้าก็เป็นโมฆะสอนโลกไม่เกิดประโยชน์ชี่ นี้บรรดาสัตว์ทั้งหลายได้พ้นจากทุกข์เพราะธรรมพระพุทเจ้ามีจำนวนมากขนาดไหน เมื่อเชื่อแล้วทำลงไป มันหากรู้ในตัวเองๆ

เวลากิเลสหลุดลาก ไปที่ไหนมีแต่กิเลสหลุดลากๆ ตะเกียกตะกายบึ๊กบินไปหลายครั้งหลายหน นานเข้าๆ ธรรมมีกำลังธรรมก็ค่อยหลุดลากละทีนี้ ต่อจากนั้นไปธรรมมีกำลังมากแล้วธรรมฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ เคยได้ยินไหมคำนี้ เอ้า พูดเสียให้มันชัดเจน ออกมาจากหัวใจมาพูดนะ เวลาธรรมมีกำลังมากแล้วแก่กิเลสโดยอัตโนมัติ ฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ อยู่ที่ไหนฆ่าตลอด เหมือนกิเลสทำลายสัตว์โลกโดยอัตโนมัติของมัน พอธรรมมีกำลังแก่กล้าแล้วที่นี้ฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติ อยู่ที่ไหนก็ตามจะเป็นเรื่องแก่กิเลสทั้งนั้น

ตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัสสัมผัสกับอะไรเพื่อแก๊กเลสทั้งหมด อยู่เฉยๆ ก็แก๊ก จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไปหมดแล้วยุติเอง ธรรมจักรที่หมุนตลอด หมุนแก๊กเลส ตลอดเป็นอัตโนมัติไม่มีใครบอก บางทีได้รั้งเอาไว้มันพลิกปลิ้น มันดูมันต็ม ดูดต็มที่ จะพ้นจากทุกข์ ให้หลุดพ้นอย่างรวดเร็ว นั่นละความเพียรเป็นอัตโนมัติ อย่างที่ท่าน แสดงไว้ว่า พระโสณะท่านประกอบความเพียรจนฝ่าเท้าแตก เราเห็นในตำรา แต่เราก็ ฟังเป็นธรรมดา จะว่าเชื่อก็น่าใช่ ไม่เชื่อก็น่าไม่แน่ใจ เวลาปฏิบัติไปๆ ถึงขั้นมันรับกัน แล้วไม่ต้องบอกก็เชื่อเอง ที่ว่าพระโสณะท่านประกอบความเพียรเดินจงกรมจนฝ่าเท้า แตก

คือฝ่าเท้ามันหนา หนึ่หนา ทีนี้เดินไม่หยุดไม่ถอยก็ค่อยบางเข้าไปๆ ทะลุถึง เนื้อ นั่นเรียกว่าฝ่าเท้าแตก ไม่ใช่มันแตกอย่างนี้นะ มันทะลุเข้าไป บางเข้าไปๆ แล้วก็ ถึงเนื้อ พอถึงเนื้อแล้วก็เรียกว่าฝ่าเท้าแตก เอ้ยมันกันเลยทีเดียว ทีนี้ เราก็ไม่เคยคิด แต่ว่าเรา มาเป็นในเราแล้ว เป็นอย่างนั้นนะ ถ้าลงได้เข้าทางจงกรมแล้วไม่รู้จักเวลาออก จนกระทั่งก้าวขาไม่ออก มันเดินเสียจนกระทั่งก้าวขาไม่ออกหมดกำลัง เอ้อ เอะละหยุด ไม่หยุดยังงั้นมันไปไม่ได้ นั่นละเป็นเวลาหยุดเดินจงกรม จิตมันไม่ได้ออกไปนี่ มันจะ หมุนอยู่ภายในท่ากิเลส กิเลสอยู่ภายในใจ ธรรมะอยู่ภายในใจพิดกันอยู่ภายในใจ

เดินจงกรมนี้ตามืดนะ เวลาเดินจงกรมไปเดินไปนี่ตามองไม่เห็น คือจิตไม่ออก มันหมุนอยู่ภายใน เดินซุ่มซุ่มๆ เข้าป่า มีแต่เดินไปเฉยๆ ทางจิตกับกิเลสมันหมุนกัน ตลอด ฟังให้ชัดเสีย นี่ถอดออกมาจากหัวใจมาพูด เวลาเดินจงกรมคนเขาไปเห็นเขาจะ ว่าบ๊าละ คือมันไม่สนใจกับร่างกาย ความเคลื่อนไหวร่างกายไปยังไม่สนใจ มันสนใจ อยู่เฉพาะระหว่างกิเลสกับจิตพิดกันอยู่ภายในใจนั่น มันหมุนตลอด ทีนี้ตามืดมัวมองไม่ เห็น คือจิตเข้าข้างในแล้วตาก็ฝ้าฟางไป ทีนี้เดินซุ่มซุ่มเข้าไปในป่า เอ้า ป่า ถอยออกมา เดินซุ่มซุ่มแล้วเข้าไปอีก คือจิตไม่ออก มันหมุนอยู่ภายใน

นั่นละที่ว่าฝ่าเท้าแตก ถ้าลงได้เข้าทางจงกรมแล้วไม่รู้จักออก จนกระทั่งก้าวขา ไม่ออกนั่นละเป็นเครื่องตัดสินกัน มันเหนื่อยพอแล้วก็หยุดสักทีหนึ่ง นี่ละพระโสณะ ท่านว่าประกอบความเพียรจนฝ่าเท้าแตกเชื่อทันทีเลย เพราะถ้าลงได้เดินจงกรมแล้ว มันไม่หยุด จิตหมุนอยู่ภายในตลอด ไม่สนใจกับเข้าส่ายบายเย็นอะไร ความเหน็ด เหนื่อยเมื่อยล้าไม่สนใจ จนกระทั่งก้าวขาไม่ออกก็รู้ว่าเหนื่อยแล้ว ทีนี้วันนี้ก็เดิน กลางคืนก็เดินกลางวันก็เดิน หลายวันหลายคืนมันจะไม่แตกได้ยังไง มันบางเข้าไปๆ

อันนี้เราก็ทำแล้ว แน่ะ มันเชื่อทันทีนะ ให้มันเป็นกับตัวเองมันเชื่อ ถ้าไม่เป็นกับ ตัวเองไม่เชื่อ นี่เป็นแล้ว ต้องขออภัย ได้ดูฝ่าเท้าขณะเวลาหยุด มันเหนื่อยเต็มที่แล้วก็มา นั่งมาฉันทน้ำ ออกร้อนเหมือนไฟลน เอ้ เป็นยังไงฝ่าเท้ามันแตกหรือ มองดูก็ไม่แตก แต่

เอามือลูบคาล่าอย่างนี้ โอ้ย เสียว เสียวเจ็บมันกำลังจะทะลุ เท่านั้นก็เป็นพยานแล้ว ฝ่าเท้าเราไม่แตก แต่ถ้ากิเลสไม่แตกมันจะแตกแน่ๆ นี่กิเลสแตกเสียก่อนฝ่าเท้าก็ฟื้นขึ้นมา ท่านเอาระทั่งฝ่าเท้าแตกกิเลสยังไม่แตก อันนี้กิเลสแตกฝ่าเท้ายังไม่แตก แต่เป็นพยานกันที่ว่า มาลูบอย่างนี้มันเสียวหมด ฝ่าเท้ามันบางพอแล้ว บางที่สุด จากนั้นก็ทะลุถึงเนื้อ พอถึงเนื้อแล้วเขาเรียกว่าฝ่าเท้าแตก นี่ยังไม่ทะลุ พอลูบคาล่าอย่างนี้เสียวเจ็บกำลังจะแตก นี่คือความเพียรอัตโนมัติ ถ้าลงได้เดินจงกรมแล้วไม่รู้จักหยุดจนก้าวขาไม่ออก นั่นละตัดสินกันตรงนั้น ไปไม่ได้แล้วก็พักเสียก่อน

นี่ละอำนาจของความเพียรอำนาจของธรรมถ้าลงได้ลากและจูง ได้ฆ่ากิเลสแล้ว ไม่มีถอยเหมือนกัน เวลากิเลสมีอำนาจมันบีบหัวใจสัตว์โลกก็เหมือนกัน เป็นไปทางกิเลสทั้งหมด ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เอามาใช้เพื่อกิเลสทั้งหมด ทีนี้เวลาเข้าเป็นธรรมแล้ว ธรรมมีกำลังแก่กล้า ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เป็นเครื่องมือพดกิเลสทั้งนั้นฆ่ากิเลสทั้งหมด นั่น ให้มันเห็นในเจ้าของมันก็หายสงสัยเอง ถ้าไม่รู้ไม่เห็นแล้วสงสัยอยู่นั้นแหละ อย่างที่เราอ่านพระนิพพาน พระพุทธเจ้าเป็นผู้ตรัสรู้พระนิพพาน ทรงแสดงเรื่องพระนิพพานออกมา ไร่เรามีแต่หูหนวกตาบอดไปอ่าน นิพพานนั้นมีพระพุทธเจ้าสอนไว้ แต่ไร่ตาบอดนี้มันมีหรือไม่มีนา ดีไม่ดีไม่มีไม่เชื่อ นั่นเห็นไหม บทเวลามันเปิดขึ้นแล้วมีมาตั้งแต่เมื่อไร นั่น มันเปิดขึ้นหัวใจมันก็ยอมรับพระพุทธเจ้า ถ้ายังไม่เปิดไม่ยอมรับ

ธรรมะพระพุทธเจ้าสด ๆ ร้อน ๆ ขอให้พี่น้องทั้งหลายปฏิบัติ ไม่มีกาลสถานที่ เวลาเวลา ท่านว่า อกาลิโก ๆ เป็นได้ทั้งฝ่ายกิเลสและฝ่ายธรรม กิเลสทำให้เกิดเมื่อไร ได้ทั้งนั้นเกิดได้ ธรรมจะทำให้เกิดให้มีได้ทั้งนั้น ท่านจึงเรียกว่า อกาลิโก ๆ ไม่มีกาลสถานที่ เวลาเวลาใดมาทำลายความเพียรของเราเพื่อความดีงามได้ ทำชั่วก็ได้ชั่วตลอดไป ทำดีได้ดีตลอดไป พวกกันจดจำเอา เราก็ยิ่งแก่ลงไปทุกวัน ๆ แทนที่จะหวังตัวเองเรื่องธาตุเรื่องขันธ เราพูดตรง ๆ บอกเราไม่มี หมดโดยสิ้นเชิง แต่จิตมันอยู่กับโลก อยู่ด้วยความเมตตา เพราะฉะนั้นจึงไปโน้นไปนี้ ไปเพราะอะไร เพราะอำนาจความเมตตา มันหากดึงดูตเมตตา ไปที่นั่นไปที่นี้ช่วย เจ้าของไม่สนใจนะ เป็นตายไม่สนใจ

นี่ถ้าหากว่าไม่มีประโยชน์แก่โลกแล้วไปแล้วนะนี่ จะอยู่หาอะไร อยู่แบกธาตุแบกขันธ พาอยู่พากินพาขับพาถ่ายพาหลับพานอนเป็นทุกข์ขนาดไหน กิเลสสิ้นจากใจแล้วใจไม่มีทุกข์ แต่มาแบกธาตุขันธที่เป็นกองทุกข์ รับผิดชอบอยู่นี้มันก็ทุกข์ สลัดปุ๊วะเดียวไปเลย ทุกข์อะไร ขาดสะบั้นลงไปเลยทุกข์ไม่มี นั่น แต่ก็ทนเอา เพราะเห็นว่าน้ำหนักที่ช่วยโลกนี้เป็นประโยชน์ยังมีอยู่ในธาตุขันธอันนี้ เอ้า ทนไป ถ้าหากว่าธรรมดาแล้วเสมอกัน จากเสมอแล้วไปเสียดีกว่า แบกทำไมแบกธาตุขันธอันนี้ ท่านทั้งหลาย

พิจารณาซิ เมื่อมันเป็นอย่างนี้ไม่ต้องไปถามใครละ มันเป็นอยู่ในใจนี้ พระพุทธเจ้ากับใจดวงนี้เป็นอันเดียวกัน เพราะฉะนั้นจึงว่าท่านผู้ใดได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาผางนี้ อยู่ท่ามกลางแห่งพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลายทันทีเลย นั้น ไม่ได้ว่าก่อนว่าหลังนะ พอบรรลुरुธรรมปั้งเท่านั้นเป็นอันเดียวกันเลย ไม่ว่าใครมาก่อนใครมาหลัง

ฝนตกจากฟ้าลงมหาสมุทรทะเลหลวงเป็นน้ำมหาสมุทรเหมือนกันหมด ไม่มีฝนเม็ดไหนทำไหนตกทีหลังจะตกก่อนตกหลังไม่มี เป็นแม่น้ำมหาสมุทรอย่างเดียวกัน นี้จิตเมื่อเข้าถึงขั้นบริสุทธิ์แล้วก็เหมือนกัน ผางเข้าไปเท่านั้น อยู่ท่ามกลางพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลายโดยถ่ายเดียว ในขณะนั้นทันทีเลย พวกมันจดจำเอา นิ่งภาวนาสติเป็นสำคัญ อย่าปล่อยสติ เรื่องสตินี้เป็นพื้นฐาน ขอให้ตั้งสติรู้อยู่กับจิต เช่นเราบริกรรมพุทโธให้รู้อยู่กับพุทโธ กิเลสจะเกิดไม่ได้ มันจะหนาแน่นขนาดไหนเกิดไม่ได้กิเลส สติครอบไว้หมดๆ

ที่นี้เวลาสติครอบไปทุกวันทุกเวลา จิตใจไม่มีอะไรบงกชคอยสงบลงๆ พอสงบแล้วความสะตอกสบายปรากฏขึ้นมา จิตมีความแน่นหนามั่นคงเท่าไรความสะตอกสบายยิ่งหนาขึ้น สติยิ่งดีๆ กิเลสหมอบลงๆ สติ สพุพุด ปตฺติยา สติจำต้องปรารถนาในที่ทั้งปวง อย่างพระพุทธเจ้าสอนพระโมฆราชก็บอกเหมือนกัน สุธัญโศโลกิ อเวกขสฺสุ โมฆราช สทา สโต ดูก่อนโมฆราช เธอจึงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ฟังซิทุกเมื่อ พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่า ถอนอัตตานุทิฏฐิความเห็นเราว่าเราซึ่งเป็นก้างขวางคอออกเสีย จะฟังข้ามพ้นจากพญามัจจุราชเสียได้ นั้น ให้มีสติ

สำคัญอยู่ที่สติการประกอบความเพียร ถ้าสติไม่ดีความเพียรก็ไม่ดี สติขาดปั๊บความเพียรขาดปั๊บ ถ้าสติยังติดแน่นกับอยู่กิเลสจะเกิดไม่ได้ กิเลสจะหนาแน่นขนาดไหนเหนือสติไปไม่ได้ สติบิบบังคับ กิเลสมีอยู่ก็ไม่แสดงตัว ต่อไปสตินี้ก็หนาแน่นขึ้นๆ กิเลสค่อยหมอบลงๆ ความสงบร่มเย็นความแน่นหนามั่นคงของใจ ความสุขความเจริญจะแน่นหนาขึ้นภายในใจ จากนั้นปัญญาออกกระจ่างแจ้งไปเลย คำว่าปัญญาๆ พุดในแบบแผนในตำรับตำรา ถ้าเจ้าของไม่เห็นเองมันไม่ได้เชื่อสนิทใจละคนเรา พุดพระนิพพานก็นิพพานเถอะนะ ถ้าจิตยังไม่เป็น พอจิตเป็นผางเท่านั้นหมอบราบพระพุทธเจ้านิพพานที่ไหน นั้น อยู่กับอันนี้เลย พระพุทธเจ้าองค์ใดก็ตาม พระสาวกอรหันต์องค์ไหนๆ นิพพานที่ไหนนะ อยู่นี้เป็นอันเดียวกันแล้ว ไปนิพพานที่ไหน นั้น พวกมันจำเอานะ เอาละพุดเท่านั้นละเหนื่อย

(หมอสานิตย์และครอบครัว ๑,๐๐๐ บาทครับ) เอ้อ หมอสานิตย์ หมอมักจะหันเข้าสู่วัดสู่วาน้อยมากเราพุดจริง ๆ มันอาจจะมีอันหนึ่งแฝงอยู่ในใจ คือหมอเรียนวิชาทางสรีระศาสตร์ ทางสรีระศาสตร์กับพระพุทธเจ้าวิชาไปแขนงเดียวกัน แต่วิชาสรีระ

ศาสตร์ของหมอนี้เขาเพื่อความแก้โรคแก้ภัย ประสาทส่วนต่างๆ ร่างกายส่วนต่างๆ อันไหนๆ ส่วนไหนทำงานยังไงๆ พวกแพทย์เขาเรียนทางนี้ ส่วนพุทธศาสตร์เรียนเพื่อรู้กฎของมันโดยลำดับ ตั้งแต่อสุภะอสุภังป่าช้าผีดิบขึ้นไป ถึงกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ปล่อยวางพริบหมดไป ต่างกันอย่างนี้ คนหนึ่งเรียนเพื่อแก้กิเลส พุทธศาสนาเรียนสรีระศาสตร์เพื่อแก้กิเลส ส่วนพวกหมอเขาเรียนนั้นเพื่อแก้โรคแก้ภัย ต่างกันอย่างนี้ แต่ที่นี้อาจจะทะนงตัวว่าเรียนสรีระศาสตร์คล้ายกับพุทธศาสนาแล้วถือว่าสูงไปแล้ว อาจทะนงตัวก็ได้ที่ไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับวัดกับวา ความจริงเป็นอย่างนี้ มันคนละโลก เรียนเท่าไรมากเท่าไรก็ตาม ก็เรียนเพื่อแก้โรคๆ ไม่ได้แก้กิเลส เหมือนเรียนสรีระศาสตร์ของธรรมนะ ต่างกันอย่างนี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*